

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Jeden rok
a jedna noc

 HARLEQUIN[®]

ABBY GREENOVÁ

JEDEN ROK
A JEDNA NOC

PŘEKLAD

HELENA DVOŘÁKOVÁ

Milá čtenářko,

kdy jindy než v květnu – měsíci tradičně spojenému s láskou a zamilovaností – je lepší doba na čtení si příběhů o tom, že láska překoná úplně všechno. A že toho hrdinové a hrdinky šestice knížek z edice Sladký život a Sladký život Duo musejí překonat dost a dost...

Není podstatné, zda jsou hrdiny příběhů Angličané, Američané, Italové, Španělé, Francouzi či Řekové, zda se odehrávají v reálných státech světa, nebo ve vymyšlených královstvích, přihodit by se mohly ... Tedy kdekoliv, kde dojde k tomu, že se lidé, již si jsou navzájem souzeni, odcizí a musejí k sobě zase najít cestu. Kdekoliv, kde může nastat ta chvíle, kdy to, co se zdálo být pevné a nezničitelné, najednou pukne jako prasklý zvon... A to může bohužel kohokoliv potkat kdykoliv...

Ale ne, není třeba být tak pesimistický! Je to sice těžké, ale vztahy mezi lidmi se na rozdíl od prasklého zvonu opravit dají. Stačí chtít. Opravdu chtít a vší silou za to bojovat. Tak jako toho byli schopni hrdinové a hrdinky mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**JEDEN ROK
A JEDNA NOC**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Their One-Night Rio Reunion

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Helena Dvořáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Abby Green
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9096-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9097-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9098-2 (PDF)

PROLOG

Před rokem, kostel Krista Spasitele, Rio de Janeiro

Zdálo se, že Ana Diazová na svou vlastní svatbu nedorazí včas. Na svatbu, jež navíc nebyla tak úplně obvyklá. Jednalo se o domluvený sňatek mezi dvěma elitními brazilskými rodinami.

Stala se figurkou v dohodě, kterou její otec – mediální magnát Rodolfo Diaz – uzavřel s miliardářem a úspěšným podnikatelem Caiem Salazarem. Jeho celé jméno znělo Caio Salazar de Barros, ale před několika lety se obrátil zády k rodinnému bohatství, osamostatnil se a vybudoval své vlastní impérium.

A jeho společnost a jméno, i když u něj chyběl přívěsek „de Barros“, představovaly pořád velmi silnou devizu. Proto ten sňatek. Její otec potřeboval Caia Salazara kvůli obchodní dohodě a Salazar potřeboval manželku, díky níž by působil usedlejší a umírněnějším dojmem a mohl tak se svou společností snadněji expandovat do Evropy i celého světa.

Ana chápala proč – vybudoval si pověst pořádného playboye. Přestože nikdy nevybočil z mezí slušnosti, dech beroucí zprávy ve společenských rubrikách nenechávaly nikoho na pochybách, že je velkým milovníkem krásných žen a s chutí si užívá všech výhod, které šly ruku v ruce s jeho úspěchem a nepředstavitelným bohatstvím.

K souhlasu se sňatkem ji přiměly v zásadě dvě věci. Tou první byla skutečnost, že tím zajistí budoucnost svého milovaného mladšího bratra, a tou druhou vědomí, že manželství bude trvat pouze jeden rok.

Předmanželská smlouva určovala, že se svým manželem bude muset navštěvovat společenské akce, aby mu pomohla prosadit jeho vytouženou novou image napraveného ženatého muže. Jejím úkolem bylo udělat vše pro to, aby jejich svazek vypadal uvěřitelně. A spokojeně. *Na veřejnosti.*

Za zavřenými dveřmi od ní nikdo nic takového ale očekávat nebude. Dostalo se jí ujištění, že bude mít k dispozici své vlastní místnosti a rovněž dny volna, kdy od ní nebudou požadovány žádné veřejné povinnosti.

Chybělo v podstatě jedině: přesné ujednání ohledně manželských záležitostí *v ložnici*. Při tom pomyšlení se Aně rozbušilo srdce a na kůži jí vyrazil studený pot. Ne proto, že by v ní ta vyhlídka vzbuzovala obavy nebo že by jí její snoubenec připadal nepřitažlivý. Právě naopak.

Od chvíle, kdy Caia Salazara před několika týdny v domě svého otce poprvé spatřila, se jí vryl do vědomí způsobem, který ji vážně znepokojoval.

Byl vysoký, štíhlý, ale svalnatý, a rozhodně pohledný. Jeho výraznou snědou tvář lemovaly husté tmavé vlasy, nad hluboko posazenýma očima se mu klenulo tmavé obočí a orlí nos představoval nezpochybnitelný důkaz jeho dokonalého rodokmenu, který sahal až do dob portugalských dobyvatelů. Jeho ústa byla perfektně tvarovaná a pevná. Smyslná. Měl ostře řezanou čelist, většinou zarostlou strništěm, a tmavé oči. Nebylo obtížné uvěřit jeho pověsti playboye.

Nenápadně ho pozorovala, když dorazil na několik tajných schůzek s jejím otcem. Pokaždé přijel bez doprovodu, což bylo v otcově společnosti něco

neslýchaného. Vysoukal své vysoké, štíhlé tělo z nízkého sportáku a na sobě měl vybledlé džínsy a polochošili s krátkým rukávem – takovou dávku neformálnosti vidala Ana v přítomnosti svého otce vskutku málokdy.

Překvapilo ji, jak moc na ni zapůsobil. Nikdy by ji nenapadlo, že jí takový typ – playboy každým coulem – bude připadat přitažlivý. Obzvlášť když vzešel z téhož navýsost privilegovaného a cynického světa jako všichni muži, s nimiž vyrůstala: její otec a starší bratři.

Jen mladší bratr Francisco byl jiný. Úplně jiný. Což byl taky důvod, proč ho tak milovala. Dost na to, aby uzavřela smluvený sňatek.

Z Caia Salazara ovšem vyzařovalo cosi, co ji navzdory jejím nulovým zkušenostem s muži zasáhlo dřív, než to stačila zarazit.

Vyrůstala obklopená muži, což vedlo k tomu, že skrývala svou ženskost a splývala s prostředím. Bez matky a sester se ve škole mezi svými vrstevnicemi cítila vždycky jako outsider. Jako by byla ošizená o nějaké zásadní ženské tajemství, které měla pochopit, ale nepochopila. Spolu s její vrozenou introverzí to zapříčinilo, že ve svých dvaadvaceti letech byla stále nedotčená. A každým okamžikem měla projít uličkou, aby se před oltářem připojila k muži, který se může – nebo taky nemusí – dožadovat svých manželských práv.

Věděla, že pokud se Caio Salazar rozhodne svých manželských práv dožadovat, bude to čistě proto, že to bude vnímat jako nezbytnou formalitu, možná dokonce zákonnou nutnost, aby z manželství nemohla předčasně vycouvat. Ne proto, že by to chtěl. Ana totiž ani zdaleka nebyla jeho typ. Měl v oblibě vysoké, dlouhonohé modelky, ne ženy průměrné výšky, s nemoderními křivkami a nedostatečným smyslem pro styl.

Otec, který celou dobu opodál telefonoval, jako by zaslechl její myšlenky, ukončil hovor a připojil se k ní v předsálí kostela.

Jeho chladný pohled ji přešel od hlavy až k patě. „V těch šatech vypadáš jako stará panna. Chceš, aby Salazar usoudil, že dělá obrovskou chybu?“

Ana potlačila hněv a rozpaky. Šaty, které ji zakrývaly od krku po špičky prstů a od ramen po zápěstí, si vybrala zcela záměrně. Chtěla tím vyslat jasný signál – nepřála si, aby se na ni hledělo jako na sexuální figurku na poli smlouveného manželství. To poslední, co teď potřebovala, bylo, aby její budoucí manžel poznal, že je v jeho blízkosti stejně bezmocná jako kterákoli jiná žena na planetě. Ze po něm hoří touhou, jež ji šokovala a děsila zároveň. Takovou potupu by neunesla.

Hlavou jí probleskl jediný významnější kontakt, který dosud se Salazarem měla. Došlo k němu před pouhými čtyřmi týdny. Otec ji před něj dovlekl a začal ji předvádět jako chovnou klisnu, kterou je třeba si prohlédnout. Salazar se tehdy na otce ani nepodíval a odměřeně pronesl: „Nechte nás.“

Za jiných okolností by si Ana možná vychutnala komický pohled na Rodolfa Diaze vykázaného z vlastního přijímacího pokoje. Vyhlídka, že si Salazar vezme jeho nezvedenou dceru, byla však příliš lákavá na to, aby ji zpackal, takže potlačil pobouření a odkrácel.

Ana při pomyslení, že ji otec hodlá předat manželovi jako nějakou středověkou otrokyni, doslova sršela vzteky. Ale Caio Salazar se na ni jen dlouze zadíval a pak řekl: „Chceš vidět svět, Ano? Protože právě to ti nabízím. Chci se svou společností proniknout do světa a jediné, co potřebuju, je skromná a nenápadná manželka, která po dobu jednoho roku bude stát po mém boku.“

Jeho upřímnost ji poněkud zaskočila a skutečnost, že se ani trošičku nesnažil flirtovat, aby ji přesvědčil, se jí překvapivě dotkla – jako by známému svůdníkovi nestála ani za tu nejmenší ukázkou jeho proslulého šarmu.

Hrůza z toho, že by si mohl všimnout, jak na ni jeho těsná blízkost působí, ji přiměla k jízlivé odpovědi: „Nafukovací panny jsou v dnešní době nesmírně sofistikované. A vyjdou mnohem levněji.“

Jeho tmavé oči při těch slovech zaplály. Ovšem důkaz, že se jí ho podařilo překvapit, byl jen drobnou útěchou.

„Jistě, jenže sebelepší nafukovací panna se nedokáže pohybovat ve vyšší společnosti tak jako ty, Ano. Každý si něco přeje... takže co si přeješ nebo potřebuješ ty? Co by pro tebe tuhle dohodu učinilo... stravitelnější?“ dotázal se líně.

A to byl důvod, proč tohle celé dělala.

Kvůli svému mladšímu bratrovi a rovněž – bylo by zbytečné to popírat – kvůli sobě. Kvůli vlastní svobodě.

Podívala se na otce a prohlásila: „Jestli to budeš dál zdržovat, tak to nebudu já, kvůli komu Salazar tuhle dohodu zruší.“

Otec se zakabonil, ale kývl na zřízence, který dal komusi pokyn, a Ana zaslechla první tóny Mendelssohna *Svatebního pochodu*. Sebrala odvalu a otevřenými dveřmi pohlédla dlouhou uličkou k místu, kde stál vysoký muž, za něhož se chystala provdat. Naprostý cizinec, který se jí však už stačil dostat pod kůži způsobem, jenž ji vážně znepokojoval.

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost, Rio de Janeiro

„Pane Salazare?“

Caio Salazar se otočil ke svému právnímu zástupci, jenž právě pokládal na široký dubový stůl papíry s malými zašpičatělými nálepkami, které naznačovaly, kde se má podepsat.

„Tohle jsou poslední podpisy, které vaše rozvodové papíry vyžadují,“ řekl a natáhl k němu ruku s psacím perem.

Rozvod. Caio Salazar uchopil pero a posadil se.

Nikdy neměl v úmyslu se oženit. Nebylo to součástí jeho plánů. Ne poté, co byl svědkem toxického manželství svých rodičů. Mohl mluvit o štěstí. Měl starší bratry, kteří nesli břímě rodinného dědictví, a Caio se tak mohl odpoutat a vydat se vlastní cestou – i když přitom přišel o výhody plynoucí ze slavného jména „de Barros“.

A úspěch, jehož v podnikání dosáhl, byl ráznou odpovědí všem škarohlídům, kteří zvěstovali, že bez pomoci své rodiny nepřežije. Nejenže přežil, ale dokázal se vyšplhat na horní příčky žebříčku nejmovitější Brazílčů. Mohl žít svobodný život a nemusel být nikomu zavázán.

Z počátku se z toho snažil vytěžit co nejvíc – bu-
doval si pověst vzpurného playboye, plnými doušky si

vychutnával proslulý brazilský noční život a hýřil s těmi nejkrásnějšími ženami, což byla sice zábava, ovšem nemohl popřít, že to mělo co do činění spíš s touhou dráždit foťáka než s potřebou ukojit vlastní choutky.

Měl-li být upřímný, tenhle život se mu už před nějakou dobou začal zajídat. Stále víc cítil, že pověst, k níž se dopracoval, mu už neslouží ku prospěchu a nepřináší mu uspokojení.

Po několika nezdařených pokusech o expanzi do Evropy a Severní Ameriky si Caio uvědomil, že by svým nespoutaným životem mohl ohrozit vše, co dosud vybudoval. A že mnoho lidí se už nemůže dočkat, až uvidí jeho ústup ze slávy.

On jim však takové zadostiučinění nehodlal dopřát a začal zvažovat něco, co vždy pokládal za nemyslitelné. Usoudil, že nejrychlejší cestu, jak vylepšit svou pověst, by mohlo představovat důvěryhodné manželství s vhodnou ženou.

Právě proto se téměř před rokem oženil s dcerou jedné z nejvýznamnějších rodin v Riu de Janeiro a všechny tím překvapil.

To manželství mu šťastným řízením osudu spadlo do klína coby vedlejší produkt obchodní dohody s Rodolfem Diazem. Mediální magnát měl dceru, kterou chtěl provdat, a Caio potřeboval manželku. Skutečnost, že pocházela z příhodného prostředí a podobné rodiny jako Caio, byla jen vítaným bonusem, díky němuž jejich manželství působilo ještě věrohodněji.

Caio o tom svazku začal ale uvažovat až ve chvíli, kdy se s Anou Diazovou sešel. Jejich první setkání nevypadalo zrovna nadějně. Nemoderní dlouhý závoj tmavých vlasů jí zakrýval rysy a volné oblečení znemožňovalo jakýkoli bližší pohled na její tělo. Byla průměrně vysoká a neudělala na Caia příliš velký dojem.

Ale pak ji otec chytil za bradu a zvedl jí hlavu. Její vlasy se svezly dozadu a odhalily hezkou, poněkud bledou, srdcovitě tvarovanou tvář s tmavým klenu-tým obočím. Jemné rty měla vzpurně sevřené, tma-vohnědé oči jí planuly vzdorem, a když její otec začal hovořit s Caiem, odtáhla se od něj a našťvaně prohlá-sila: „Nejsem žádný otrok, abyste si mě tady takhle předávali.“

V tom okamžiku si Caio uvědomil, že existuje veli-ce reálné nebezpečí, že Ana svého otce vyprovokuje k násilí. Prozradil mu to nepříjemný kovový pach ve vzduchu. Pach, který cítil už dřív.

Zasáhlo ho to jako rána do břicha... i když pro něj Ana byla úplně cizí.

A než stačil svou reakci trochu víc zanalyzovat, rozhodl se, že se s ní ožení. Požádal jejího otce, aby je nechal o samotě, aby si o tom mohli promluvit, a ona na něj obrátila svůj stěží potlačovaný vztek.

Ke Caiovu údivu v něm ta nenápadná, tuctová žena něco probudila. Říkal si, že je to jen potvrzení toho, že učinil správné rozhodnutí, které mu zachrá-ní reputaci a posune jeho podnikání kupředu.

O tom, že by uzavřel účelový sňatek s některou ze svých milenek, vůbec neuvažoval. To by nepochybně skončilo pohromou. Ne, oženit se s úplnou cizinkou – navíc ze správné rodiny –, bylo tím nejrozumnějším, co v dané situaci mohl udělat. Až se rozvedou, bude z ní velice bohatá žena. A nezpůsobí jí tím žádnou újmu.

Ujišťoval se, že jeho rozhodnutí nemá nic společ-ného s ochranářským instinktem, který se v něm probudil ve chvíli, kdy ve vzduchu ucítil násilí, jež jí hrozilo od vlastního otce. Ani s tou zneklidňující fy-zickou reakcí, kterou zavrhl hned, jak se dostavila.

A tak se před rokem, diskrétně a bez zbytečných okázalostí, vzali. Jejich sňatek zpočátku vyvolal vlnu

zájmu, ovšem ta rychle opadla. Strategická manželství mezi potomky nejbohatších rodin se v Brazílii koneckonců uzavírala neustále.

A stejně klidně a nenápadně probíhal i dnešní rozvod.

To manželství se v mnoha odhledech dalo považovat za nesmírně úspěšné. Ana s ním měla možnost procestovat svět. Jeho firma vytrvale expandovala, otevřel kanceláře v New Yorku, Londýně i Bangkoku. S manželkou po boku ho bez námitek přijímali v evropských i severoamerických podnikatelských a společenských kruzích, protože už nebyl tím nespoutaným playboyem, který střídal ženy jako ponožky a plnil titulní stránky bulvárních plátků.

Ukázalo se, že skutečnost, že měl manželku, ho v očích ostatních žen rozhodně neučinila méně atraktivním. Mnohé mu dávaly jasně najevo, že by si daly říct, ale žádná z nich ho k jeho vlastnímu údivu nijak zvlášť nelákala.

Caio se přes místnost podíval na záda ženy stojící u vysokého okna, které nabízelo úchvatný výhled na finanční čtvrtí Ria de Janeiro, jehož vysoké budovy se třpytily v záři ranního slunce.

Jeho manželka už neměla nemoderní dlouhé vlasy. Nosila teď mnohem kratší sestřih – mikádo, jež se lehce dotýkalo jejích ramen a lemovalo jí tvář. Tvář, kterou při prvním setkání nedokázal úplně ocenit. Tvář, která odhalila svou krásu a den co den se mu vysmívala za to, že ji zpočátku považoval za průměrnou.

Byla teď lehce nalíčená, což zvýrazňovalo její tmavě hnědé oči s dlouhými řasami a přirozeně klenutým obočím. Její světle olivová pleť byla naprosto dokonalá. Na nose měla maličký patricijský hrbolík. Stále větší Caiovu pozornost ale přitahovala především její ústa: hebká a přirozeně našpulená,

jež někdy působila nesmírně zranitelně, zatímco jin-
dy – v poslední době znepokojivě často – spíš svůdně
a skoro až provokativně.

Bez tvaré šaty, které upřednostňovala, když se spo-
lu seznámili, byly dávnou minulostí. Dnes na sobě
měla značkové úzké černé kalhoty doplněné šedou
hedvábnou košilí, černými botami na vysokém pod-
patku, jež dávaly vyniknout jejím štíhlým kotníkům,
a decentními šperky. Ovšem dokonce i na podpatcích
byla pořád o hlavu menší než on.

Tiché zakašlání ho upozornilo na skutečnost, že
jeho právní zástupce stále čeká, až podepíše doku-
menty.

Co se to s ním sakra dělo?

Od začátku přece věděl, že tohle manželství bude
ukončeno, a dosáhl přesně toho, co si před rokem
předsevzal. Potlačil tedy pochybnosti, podepsal pa-
píry a poté vrátil pero svému právníkovi.

Ana Diaz Salazarová za sebou slyšela zvuk pera
pohybujícího se po papíře. Její manžel podepisoval
rozvodové dokumenty. Po něm přijde na řadu ona.
Tak proč necítila uspokojení, že konečně bude vše
za ní?

Přesně na tomhle místě stála před více než rokem,
když sem přišla podepsat předmanželskou smlouvu.
Tehdy, stejně jako nyní, si představovala, že může
dohlédnout až ke slavné pláži Copacabana, kterou
právě teď omýval zpěněný ranní příboj.

Kéž by u toho mohla být! V tuhle dobu trávila na
pláži čas nejraději – brzy zrána, když tam ještě nebyla
hlava na hlavě. Nebo ještě lépe, kéž by u toho mohla
být se svým milovaným mladším bratrem Francis-
kem! Až na to, že Francisco byl tisíce mil daleko,
v Evropě. Kam dnes odpoledne zamíří i ona sama,
s jednosměrnou letenkou v kapse a jako čerstvě

rozvedená milionářka – díky velice štědrému vyrovnání od manžela, které mohlo být ještě vyšší, kdyby netrvala na tom, že na takovou částku nemá nárok.

Domnívala se, že ji při pomyslení na let do Evropy, kde jí dostatek finančních prostředků umožní začít nový život, zaplaví vzrušené očekávání, místo toho ale cítila spíš frustraci. Lítost. Měla pocit, jako by tu nechávala nedokončenou práci. *Neopětovanou touhu*, zašeptal zlomyslný hlas v její hlavě.

Rychle tu pobuřující myšlenku zaplašila. Měla příliš blízko k tomu, aby sama sebe ponížila, když se v posledních týdnech snažila svého manžela přimět, aby si jí všiml. Jako by ji snad blížící se datum jejich rozvodu dohánělo k zoufalství. Ta nevíтанá touha, kterou cítila už od začátku manželství, vytrvale sílila. Dráždila ji jako trn pod kůží a dennodenně jí s výsměchem připomínala, jak je slabá.

Zaplaťpánbůh, že se dneska rozvádějí a ona tak – s víceméně nedotčenou důstojností – od něj konečně získá dostatečný odstup. Nikdy se nedozví, jak moc ho chce. Protože ji nikdy vlastně pořádně nezaregistroval.

„Paní Salazarová? Vše je připravené na váš podpis.“

Ana se napjala. *Paní Salazarová*. Už ne moc dlouho. Jakmile tohle skončí, bude opět Anou Diazovou. Cítila na zádech upřený pohled manželových očí. Ale byl to vůbec její manžel, když manželství nenaplnili? Bydleli spolu, to ano, a cestovali – *hodně cestovali* –, jako manželé se účastnili celé řady akcí, ovšem jinak byl jejich kontakt naprosto minimální.

Zřejmě i obchodní partneři spolu tráví víc času. I obchodní partneři se znají důvěrněji než oni dva. Až na to, že... Ana měla pocit, jako by svého manžela důvěrně znala. Celou dobu ho tajně, ale o to víc dychtivě sledovala a uvědomovala si, že její první úsudek o něm byl chybný.